

jemu slikarica intervenira minimalnim kolorističkim nanosima. Ona nema namjeru stvarati iluziju prostora ni plasticitet oblika. Sadržaje koje prikazuje (vitičice, cvjetni uresi, ptice, antropomorfni znaci) slikarski ostvaruje nemarnim i spontanom rukopisom koji je oslobođen opisnosti, a sklon ekspresiji dekorativne artikulacije a ponegdje tamnim enformelističkim fakturama. Naglašeno ekvilibriranje između apstraktnog i figurativnog znaka izražava sve očitiji nemir unutar kompozicijske organizacije slike. Fluorescentni tonovi žute, plave, ružičaste ili crvene, cvjetni i vitičasti uresi u kojima prebivaju neke egzotične ptice čarobnog poja, pozivaju na kontemplativno putovanje na kojemu se ispunjavaju najtiše želje, erotski snovi ili halapljive potrebe za životnom punoćom. Slike »Radio Ethiopia« i »Chinatown« oniričkog su ugođaja, u njima prebivaju mefistofelovske silhete ubojica ili ružičasti anđeo s krilima. Slika »Aua« mitološkog je naziva. U kaotičnom, ekspresivnim potezima naznačenom prostoru kontura bijeloga ženskog lika prostire se preko cijele visine prvog plana. Na toj je slici fon sasvim iščezao pod pastoznijim nanosima boje. Ženski lik svojim obrisom podsjeća na vitalne etruske figure.

Eklekticizam »nove slike«, mnogobrojne referencije na stilove prošlosti obogaćene su osobenim slikarskim postupcima i senzibilitetom vitalnog naboja koji naznačuje ikonografski i morfološki nove probleme u mediju slike. Slikarstvo Marine Ercegović odraz je novog senzibiliteta i tzv. »camp« stila života. Kičistički način odijevanja, ponašanja i isticanja prava na vlastitu mitologiju obilježje je »novog romantizma«. Slike Marine Ercegović ulaze upravo u takav okvir osjećanja.

nina
ivančić

**galerija »nova«
zagreb, 1983.**

tonko maroević

Trećom samostalnom izložbom u Zagrebu u svega četiri godine Nina Ivančić opravdano se nametnula kao jedan od najdarovitijih predstavnika svojega naraštaja i kao jedan od umjetnika koji s punim zalogom radi na obnovi ugleda i značenja vlastitog medija. Prilikom svakog izlaganja pokazivala je nesumnjivu kolorističku osjetljivost i stanoviti kontinuitet registra i problematike, ali također i postupne mijene u shvaćanju slike kao objekta i tretmanu naslikanih znakova. Krenuvši od radikalne apstrakcije prema minimalnoj umjetnosti izrazitih analitičkih svojstava dospjela je, u relativno kratko vrijeme, do slikarstva asocijativnih i aluzivnih karakteristika.

Navedeni, uvjetno rečeno, »stilski« raspon bio bi začudno širok i teško opravdan kad ne bi postojala djela prijelaznih obilježja u kojima se najprimjerenije očituju individualne vrline. I na ovoj izložbi nemala je amplituda između slike »Kroz šumu« iz prošle godine i platna »Frutta di mare« nastalog u ovoj godini. Dok je prva izvedena kao velika pačetvorina mekih kontura, intenzivirana gustim rasterom poprečnih poteza i ujednačenim mrljama uz rubove, drugo je ispunjeno plošnim likovima biomorfni obrisa koji sugeriraju temu naznačenu u naslovu. Drukčije rečeno: kompozicija rada »Kroz šumu« potpuno je autonomna, s tim da bujnost geste donekle sama izaziva efekt obećan nazivom, dok je formativna jezgra rada »Frutta di mare« determinirana nekim mimetičkim obzirima. Dakako da je figurativnost u slučaju Nine Ivančić tek relativna, ironična i »iz druge ruke«, ali utoliko nam se čini i manje neophodnom, to prije što se njezine slike ne temelje na racionalnoj konstrukciji ili na mentalnom redefini-

ranju uloge metjea nego na sasvim izravnoj svježini tona i nazona i na čistim kromatskim kontrastima i suglasjima.

Ne bismo željeli da budemo pogrešno shvaćeni, premda neke napomene mogu djelovati paradoksalno. U povodu prve izložbe Nine Ivančić izražavali smo stanovite rezerve prema pretjeranoj strogosti i »analitičnosti« nekih njezinih solucija, a sada stavljamo objekcije na pokušaje odveć slobodne asocijativnosti. Ipak, ne osjećamo proturječje u svojim opaskama: slikaru nagonске osjetljivosti za boju i namaz ne trebaju vođice intelektualizma ni alibiji za mogućnost fabuliranja. I ne smeta nas nijedna poetika sama po sebi: ni škrti »svečanost razuma« primarnih slikara ni infantilna zaigranost »novih novih«, odnosno transavangardističkih nastojanja.

Uvjereni smo jedino da se Nina Ivančić najuspješnije ostvaruje mimo bilo kakvih programa i izvan svih, ma kako suvremenih i pomodnih, trendova. Osim spomenutog djela, na svoj način individualnog remek-djela, »Kroz šumu«, na ovoj izložbi nalazimo i brojne druge radove u kojima aluzivni naboj nije nagrizao autonomiju slike već je čak pomogao dosezanju složenije prostornosti. Primjerice, slike poput »Mrtve prirode sa zastorom« i »Crvenog interieura«, vibrantnih površina i izuzetne kolorističke direktnosti, kod kojih ništa nije žrtvovano napasti »plaženja jezika« Slikarstvu s velikim početnim slovom. Ne postavljajući pred autoricu nikakve zahtjeve s obzirom na njezine sasvim legitimne »oscilacije ukusa« zadržavamo pravo da je prepoznamo iz one vizure iz koje nam se njezina slikarska snaga čini najuvjerljivijom.

danilo
dučak

**galerija
»vladimir nazor«
zagreb 1983.**

zvonko
maković

Kad se govorilo o »novoj slici«, često se spominjala ponov. a prevlast figurativnog, svojevrsan povratak figuraciji. A i, da nije riječ o povratku na figuraciju u uvriježenom smislu riječi, u smislu davno apsolvirane estetičkoga pojmovnog para »apstrakcija — figuracija«, bilo je jasno svakome tko je ozbiljnije pratio taj novi umjetnički trend. L'kovi (:figure) koje ovdje za stalazimo u većini slučajeva ne odnose se na realnost, na figurativni poredak poznat iz stvarnog svijeta. Riječ je o referencijama, o svojevrsnim citatima povijesnoumjetničkih dobara. Pozajmice iz ekspresionističkog i fovističkog rječnika, s jedne strane, a metafizičkog slikarstva s druge, evidentne su. No, isto tako pronalaze se i drukčiji izvori, posezanje u jezik supkulturne slikovne produkcije (strip, reklame, jeftini filmovi . . .). Ono što zna začuditi jest istovjetnost stava pri ovakvu posuđivanju. Umjetnik